

[Erhard Jakobsen.]

begrundelse for, at han fremsatte disse opskræmmende udtalelser om, hvad folk kunne kræmte sig for ved at rejse til Spanien.

Jeg skal for at undgå misforståelser understrege, at jeg ville være ganske uinteresseret i, om en partisekretær K. B. Andersen af politisk-moralske grunde opfordrede danske turister til at holde sig væk fra Spanien. Det har han og alle andre ret til, og det kommer ikke folketinget ved. Men når landets udenrigsminister bare antyder, at der kan være risiko forbundet med specielt at rejse til Spanien, en risiko, han ikke har nævnt eller fremhævet over for turister med andre rejsemål, så er det folketingets sag, så skal ministeren stå til ansvar for folketinget for, hvorfor han har gjort det.

Jeg skal ikke dvæle længe ved statsministerens forsøg på at konkurrere med statsministeren Palme, når det gælder vulgære og simple grovheder over for udenlandske statsmænd. Folketinget skal ikke spille megen tid på den slags, så meget mindre som statsministerens tone i åbningstalen her jo var en ganske anden end den, han har brugt i aviserne. Men én konsekvens bør det få: statsministeren skylder mig og folketingets øvrige medlemmer et svar på følgende helt naturlige spørgsmål: vil statsministeren fra denne talerstol udtale, at han betragter spanske terroristers mord på sagesløse politifolk som en grov forbrydelse og en umenneskelig handling, der må fremkalde afsky og harme hos alle danske demokrater? Det har folketinget krav på at få besked på fra landets statsminister, der jo udtrykker landets officielle holdning.

Inden jeg forlader denne talerstol, skal der lyde en varm og hjertelig hilsen fuld af forståelse, medfølelse og sympati for det spanske folk, uanset hvilken mening den enkelte måtte have om, hvad der er den bedste vej frem for Spanien. Det er mit håb, at det må komme til alle spanieres kundskab, at mange i Danmark og sandsynligvis de fleste har en helt anden tankegang end den, der officielt er kommet frem, officielt, fordi det er landets statsminister og landets udenrigsminister, der har udtalt sig. Man bør vide i udlandet, at de to ministre næppe ville kunne skaffe sig et flertal her i tinget for den tankegang, de har udtrykt — nok så længe det gælder om at protestere mod henrettelser og

undgå mord, men ikke når det drejer sig om at udtale sin sympati for folk, der myrder, sådan som det jo direkte eller indirekte har fundet sted.

Det officielle Danmark er for tiden ikke normalt repræsenteret i Spanien, og det lægger jeg ikke så stor vægt på, det officielle Danmark har sagt mere end nok i den sag. Men på fredag vil det spanske folk få en dansk hilsen, en repræsentation af en helt anden art end den normale. Den er ikke officiel, det tør man nok sige, for den rejser på tværs af en henstilling fra statsministeren, altså det officielle Danmark, men de spanske borgere kan roligt regne med, at holdningen hos det danske fodboldhold, som kommer til Spanien på fredag og spiller på søndag, er mere i overensstemmelse med den jævne danskers holdning end den, der er givet udtryk for af officielle danske repræsentanter i den sag. Jeg er stolt over den holdning, som Dansk Boldspil Unions ledelse har turdet tage til trods for alt, hvad de har været udsat for, til trods for det pres, der er lagt på dem både officielt og uofficielt. Jeg er stolt over, at danske fodboldspillere holder fast ved deres ret til at rejse, hvorhen de vil, og spille fodbold, hvor det passer dem uden at spørge landets statsminister eller partiledere eller nogen som helst. Jeg håber som sagt, at spanske fodboldtilskuere på søndag vil forstå, at her har de det danske folks sande ansigt. Det danske folk har kun venlige følelser over for det spanske folk. Menige danskere ønsker ikke at ordne Spaniens indre anliggender hverken ved at bryde en fodboldaftale eller ved at råbe hurra for terrorister, som med koldt blod myrder politifolk, som de end ikke kender navnet på. Hundre tusinder af turister har haft den lykke at træffe spanierne, spaniernes manden på gulvet, og de har meget venlige følelser over for ham og over for hans familie, som i høj grad er afhængig af, at der kommer turister til Spanien, herunder også danske turister. Specielt tror jeg, at store dele af den danske befolkning ikke ønsker, at der skal føres politisk kamp på den måde, at det betyder sult og savn for tjenere, bartendere og hotelpersonale og deres pårørende i Spanien. Og specielt ønsker den menige dansker ikke at se den menige spanier og en million menige spaniere måske sætte livet til i det, som kan blive dette århundredes største